

เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดในข้อความโฆษณา

ใน พ.ศ. 2479 และใน พ.ศ. 2539

ข้อความโฆษณาทั้งในอดีต 240 ข้อความ และปัจจุบัน 240 ข้อความ นั้นปรากฏลักษณะความเป็นภาษาพูดทั้ง 6 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะความไม่ชัดเจน ความไม่สมบูรณ์ อัตรากาการเบนเบี่ยงสูง การแสดงอารมณ์และความรู้สึก การซ้ำ และการซ้ำปฏิสัมพันธ์ ลักษณะความเป็นภาษาพูดทั้งหมดนี้มีสัดส่วนในการปรากฏที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละลักษณะ อีกทั้งยังมีบางรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัติในแต่ละลักษณะของความเป็นภาษาพูดแตกต่างกันระหว่างยุคด้วย ผู้วิจัยจะเสนอการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดในข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ. 2539 ออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรกจะเปรียบเทียบสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดระหว่าง 2 ยุคนี้โดยรวม ประเด็นที่สองจะเปรียบเทียบสัดส่วนในการใช้และรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัติความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะ

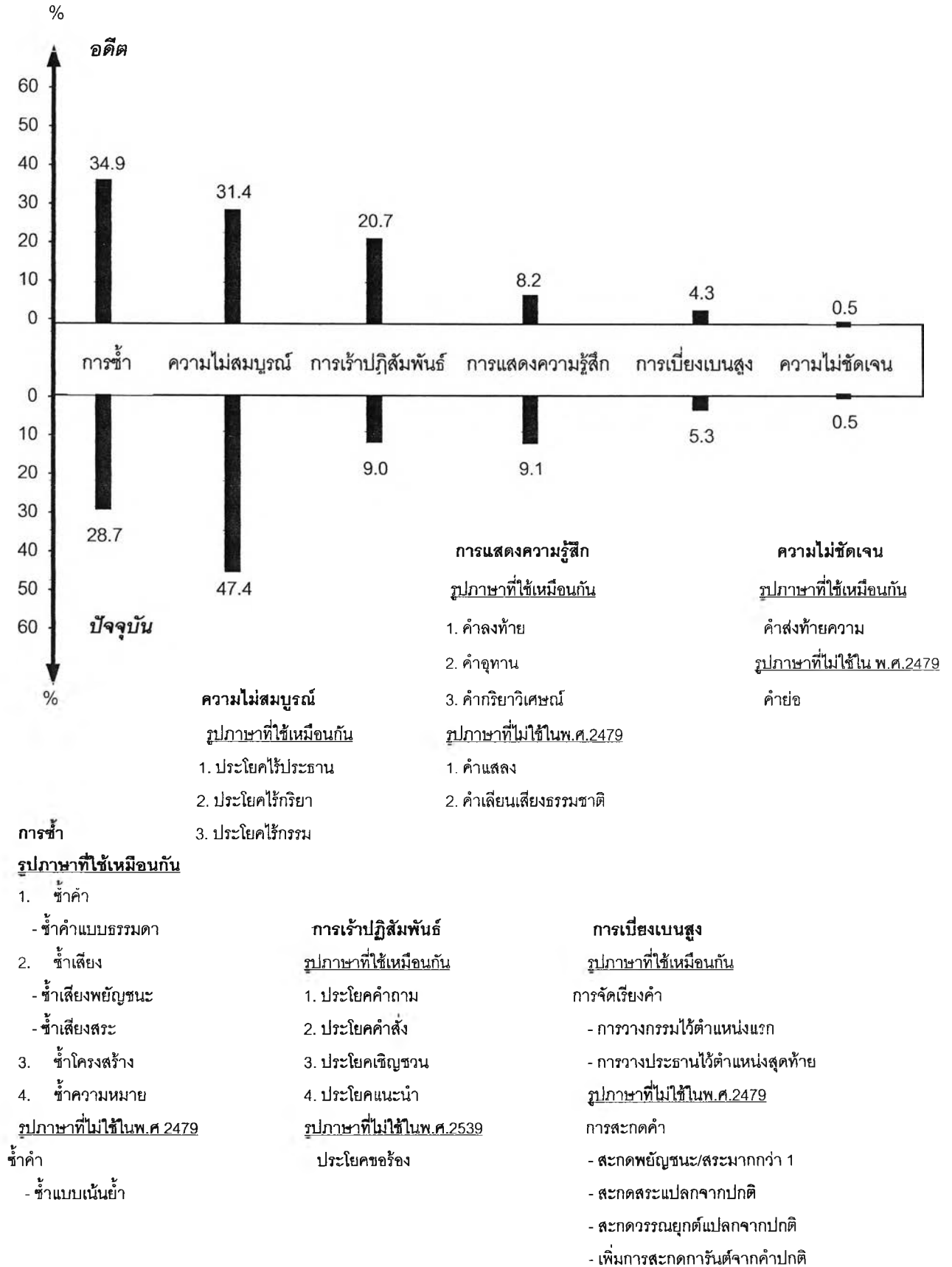
6.1 เปรียบเทียบส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดในข้อความโฆษณา ใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ.2539 โดยรวม

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดโดยรวมของพ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539 พบว่าลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการซ้ำและความไม่สมบูรณ์เป็นลักษณะความเป็นภาษาพูดที่ปรากฏอย่างเด่นชัดทั้ง 2 ยุค โดยที่ลักษณะการซ้ำปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนมากที่สุดในพ.ศ.2479 และลักษณะความไม่สมบูรณ์ปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนมากที่สุดใน พ.ศ.2539

นอกจากนี้ลักษณะความเป็นภาษาพูดที่ปรากฏอย่างโดดเด่นในพ.ศ.2479 อีกลักษณะหนึ่ง คือ การซ้ำปฏิสัมพันธ์ ในขณะที่ข้อความโฆษณาในพ.ศ.2539 ปรากฏจำนวนตัวอย่างของลักษณะการซ้ำปฏิสัมพันธ์ไม่เด่นชัดเท่าข้อความโฆษณาในพ.ศ.2479 ข้อความโฆษณา พ.ศ.2539 จะปรากฏตัวอย่างลักษณะการซ้ำปฏิสัมพันธ์ และการแสดงอารมณ์และความรู้สึกในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน สำหรับลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องอัตรากาการเบนเบี่ยงสูงจะปรากฏตัวอย่างในข้อความโฆษณาพ.ศ.2539 มากกว่าข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2479 เล็กน้อย ลักษณะความไม่ชัดเจนพบว่ามีจำนวนการปรากฏที่น้อยที่สุดทั้ง 2 ยุค

ผู้วิจัยจะแสดงภาพรวมของลักษณะความเป็นภาษาพูดในข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2479 และใน พ.ศ.2539 โดยจะลำดับลักษณะที่ปรากฏตัวอย่างมากมายถึงลักษณะที่ปรากฏตัวอย่างน้อยของ พ.ศ.2479 ด้วยรูปภาพ ดังต่อไปนี้

รูปที่ 1 ลักษณะความเป็นภาษาพูดในข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539

จากรูปภาพที่ 18 เมื่อพิจารณาสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดโดยรวมระหว่างอดีตกับปัจจุบัน พบว่า ลักษณะความเป็นภาษาพูดลักษณะหนึ่งซึ่งปรากฏมากในยุคหนึ่ง อาจปรากฏน้อยในอีกยุคหนึ่ง อย่างไรก็ตามก็เห็นได้ว่าลักษณะที่ปรากฏเป็นจำนวนที่โดดเด่นทั้งใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 คือ ลักษณะของการซ้ำและความไม่สมบูรณ์ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2479 พบว่า การใช้ลักษณะการซ้ำมีจำนวนการปรากฏมากถึงร้อยละ 34.9 ในขณะที่ข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2539 พบว่ามีการใช้ลักษณะการซ้ำปรากฏน้อยกว่า คือปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 28.7 สำหรับความไม่สมบูรณ์นั้นพบว่าใน พ.ศ.2539ปรากฏใช้เป็นจำนวนที่สูงมากถึงร้อยละ 47.4 ในขณะที่ใน พ.ศ.2479 ปรากฏใช้เป็นจำนวนที่น้อยกว่าโดยปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 31.4

นอกจากนี้ลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการซ้ำปฏิสัมพันธ์ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งที่ข้อความโฆษณาในพ.ศ.2479ปรากฏใช้เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 20.7 แต่ในขณะที่ พ.ศ.2539 ปรากฏใช้เป็นจำนวนที่ลดลงมากเพราะปรากฏเพียงร้อยละ 9.0 เท่านั้น

สำหรับการแสดงอารมณ์และความรู้สึกนั้นทั้งใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ ประมาณร้อยละ 10 ทั้งนี้ปริมาณการใช้ลักษณะการแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึกใน พ.ศ. 2479 ปรากฏน้อยกว่าใน พ.ศ. 2539เล็กน้อย กล่าวคือ ใน พ.ศ.2479ปรากฏลักษณะการแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึกเป็นจำนวนร้อยละ 8.2 แต่ใน พ.ศ.2539ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 9.1

สำหรับการปรากฏลักษณะอัตรการเบนเบี่ยงสูงนั้น ข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2479 ปรากฏเป็นจำนวนน้อยกว่าข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2539 เล็กน้อย โดยที่ใน พ.ศ. 2479 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 4.3 และใน พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 5.3

ลักษณะความเป็นภาษาพูดลักษณะสุดท้ายที่ทั้งข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนน้อยที่สุดเหมือนกันและปรากฏในจำนวนเท่ากัน คือ ลักษณะความไม่ชัดเจน ทั้ง 2 ยุค ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.5

จากสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดที่แตกต่างกันดังกล่าวข้างต้น พบข้อสังเกตซึ่งเป็นแนวโน้มที่น่าสนใจ คือ สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นจาก พ.ศ. 2479 ได้แก่ ความไม่สมบูรณ์ อัตรการเบนเบี่ยงสูง และการแสดงอารมณ์และความรู้สึก ทั้งนี้ความไม่สมบูรณ์มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงถึงร้อยละ 16 แต่สำหรับอัตรการเบนเบี่ยงสูงและการแสดงอารมณ์ความรู้สึกมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 1

สำหรับสัดส่วนลักษณะความเป็นภาษาพูดที่ลดลงจาก พ.ศ. 2479 ได้แก่ การซ้ำปฏิสัมพันธ์สูง และ การซ้ำ ทั้งนี้การซ้ำปฏิสัมพันธ์มีสัดส่วนที่ลดลงมากถึงร้อยละ 11.7 สำหรับการซ้ำมีสัดส่วนที่ลดลงเป็นจำนวนร้อยละ 6.2

สำหรับรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัติความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะนั้น ผู้วิจัยพบว่าข้อความโฆษณาใน พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2479 นั้นแสดงรูปภาพที่มีทั้งความเหมือนและความต่างดังจะเห็นได้จากรูปภาพที่เสนอไปข้างต้น ใน พ.ศ.2479 นั้นไม่ปรากฏตัวอย่างรูปภาพบางแบบ ได้แก่ การซ้ำคำแบบเน้นย้ำซึ่งแสดงลักษณะการซ้ำ คำแสดงและคำเลียนเสียงธรรมชาติซึ่งแสดงลักษณะการแสดงอารมณ์และความรู้สึก การเบนเบี่ยงทางการสะกดคำในทุกแบบซึ่งแสดงลักษณะการเบนเบี่ยงสูง และ คำย่อซึ่งแสดงลักษณะความไม่ชัดเจน สำหรับข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2539 นั้นไม่ปรากฏตัวอย่างรูปภาพเพียงแบบเดียว คือ ประโยคขอร้องซึ่งแสดงลักษณะการซ้ำปฏิสัมพันธ์

ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นเป็นการเปรียบเทียบข้อความโฆษณาทั้ง 2 ยุค โดยสรุปให้เห็นภาพรวมที่แสดงความแตกต่างกันอย่างเด่นชัดของรูปภาพซึ่งปรากฏในลักษณะความเป็นภาษาพูดระหว่าง พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

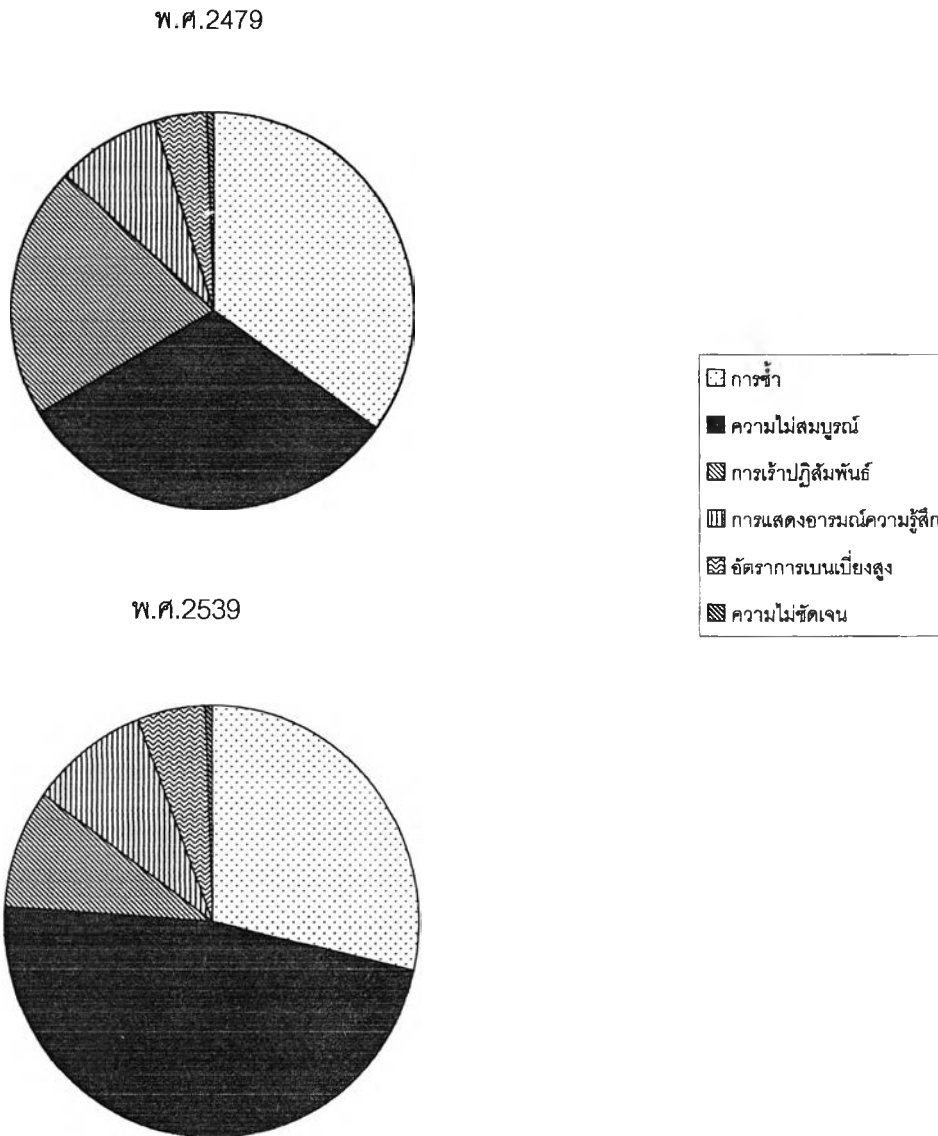
ต่อไปผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของรูปภาพที่ใช้แสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดแต่ละลักษณะโดยละเอียด รวมไปถึงเปรียบเทียบปริมาณในการปรากฏใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะด้วย

6.2 เปรียบเทียบสัดส่วนในการใช้และรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัติความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะของข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

เมื่อพิจารณาสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดใน พ.ศ. 2479 พบว่า ลักษณะการซ้ำจะปรากฏตัวอย่างมากที่สุด รองลงมาคือ ความไม่สมบูรณ์ การซ้ำปฏิสัมพันธ์ การแสดงอารมณ์และความรู้สึก อัตราการเบนเบี่ยงสูง และความไม่ชัดเจน ตามลำดับ สำหรับสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดใน พ.ศ. 2539 พบว่าจะปรากฏลักษณะความไม่สมบูรณ์มากที่สุด ลำดับถัดมา คือ การซ้ำ การแสดงอารมณ์และความรู้สึกและการซ้ำปฏิสัมพันธ์ ปรากฏในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน อัตราการเบนเบี่ยงสูง และความไม่ชัดเจน ตามลำดับ

ผู้วิจัยจะเสนอสัดส่วนในการใช้ลักษณะความเป็นภาษาพูดในแต่ละยุคเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยรูป จากนั้นจึงจะแสดงรายละเอียดด้านรูปภาพของความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะของแต่ละยุคด้วยตาราง รายละเอียดมีดังนี้

รูปที่ 2 สัดส่วนลักษณะความเป็นภาษาพูดใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปที่ 2 จะเห็นได้ว่าสัดส่วนในการปรากฏตัวอย่างของลักษณะความเป็นภาษาพูดในแต่ละยุคนั้นมีความแตกต่างกันออกไปดังอธิบายไปในข้างต้น ต่อไปผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบรูปภาพในลักษณะความเป็นภาษาพูดแต่ละลักษณะของแต่ละยุค ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 18 รูปภาษาซึ่งแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดในภาษาไทยใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ. 2539

ลักษณะความเป็นภาษาพูด	อดีต (พ.ศ.2479)		ปัจจุบัน (พ.ศ. 2539)	
	จำนวนที่ปรากฏ	ร้อยละ	จำนวนที่ปรากฏ	ร้อยละ
1. การซ้ำ	382	34.9	259	28.7
ซ้ำคำ	247	22.5	101	11.2
ซ้ำคำแบบธรรมดา	247	22.5	99	11.9
ซ้ำคำแบบเน้นย้ำ	-	-	2	0.2
ซ้ำเสียง	50	4.6	72	8.0
ซ้ำเสียงพยัญชนะ	10	6.9	23	2.5
ซ้ำเสียงสระ	40	3.6	49	5.4
ซ้ำโครงสร้าง	77	7.0	77	8.5
ซ้ำความหมาย	8	0.7	9	1.0
2. ความไม่สมบูรณ์	344	31.4	429	47.4
ประโยคไร้ประธาน	252	23.0	338	37.4
ประโยคไร้กริยา	14	1.3	62	6.8
ประโยคไร้กรรม	78	7.1	29	3.2
3. การรื้อปฏิสัมพันธ์สูง	227	20.7	81	9.0
ประโยคคำถาม	22	2.0	32	3.5
ประโยคคำสั่ง	101	9.2	30	3.3
*ประโยคขอร้อง	20	1.8	-	-
ประโยคเชิญชวน	62	5.7	12	1.3
ประโยคแนะนำ	22	2.0	7	0.8

ลักษณะความเป็นภาษาพูด	อดีต (พ.ศ.2479)		ปัจจุบัน (พ.ศ. 2539)	
	จำนวนที่ปรากฏ	ร้อยละ	จำนวนที่ปรากฏ	ร้อยละ
4. การแสดงอารมณ์และความรู้สึก				
คำสั่งท้าย	90	8.2	82	9.1
คำอุทาน	50	4.6	46	5.1
*คำแสลง	10	0.9	7	0.8
คำขยายกริยาเน้นปริมาณ	-	-	15	1.6
*คำเลียนเสียงธรรมชาติ	30	2.7	6	0.7
-	-	-	8	0.9
5. อัตราการเบนเบี่ยงสูง	47	4.3	48	5.3
*การสะกดคำ	-	-	27	3.0
*สะกดพยัญชนะหรือสระมากกว่า 1	-	-	13	1.4
*สะกดสระแปลกจากปกติ	-	-	5	0.6
*สะกดวรรณยุกต์แปลกจากปกติ	-	-	6	0.7
*เพิ่มการสะกดการันต์จากคำปกติ	-	-	3	0.3
การจัดเรียงคำ	47	4.3	21	2.3
วางกรรมไว้ในตำแหน่งแรก	44	4.0	13	1.4
วางประธานไว้ตำแหน่งสุดท้าย	3	0.3	8	0.9
6. ความไม่ชัดเจน	6	0.5	5	0.5
คำสั่งท้ายความ	6	0.5	1	0.1
*คำย่อ	-	-	4	0.4
รวมทั้งหมด	1096	100	904	100

เครื่องหมายดอกจัน (*) หมายถึงแบบของรูปภาษาซึ่งไม่ปรากฏในยุคใดยุคหนึ่ง

จากตารางที่ 18 จำนวนร้อยละนั้นมาจากจำนวนร้อยละของการปรากฏตัวอย่างรูปภาษาทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่ารูปภาษาที่แสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดใน พ.ศ.2539 มีแบบของรูปภาษาซึ่งแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะหลากหลายแบบกว่าในพ.ศ.2479 จะเห็นได้จากตารางว่าใน พ.ศ.2479 นั้นไม่ปรากฏรูปภาษาในบางลักษณะของความเป็นภาษาพูด ทั้งนี้สามารถสังเกตได้จากเครื่องหมายดอกจัน (*) ที่ผู้วิจัยกำกับไว้เพื่อแสดงความพิเศษว่าแบบของรูปภาษาชนิดนั้น ๆ ไม่ปรากฏในยุคใดยุคหนึ่ง

รูปภาพาซึ่งแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดที่ไม่ปรากฏตัวอย่างในข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2479 นั้น ได้แก่ การซ้ำคำแบบเน้นย้ำซึ่งแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการซ้ำ อย่างไรก็ตามการซ้ำคำแบบเน้นย้ำปรากฏตัวอย่างในข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2539 เป็นจำนวนน้อย เพียงร้อยละ 0.2 คำแสดงและคำเลียนเสียงธรรมชาติซึ่งแสดงลักษณะการแสดงอารมณ์และความรู้สึกก็เป็นรูปภาพาซึ่งไม่ปรากฏตัวอย่างใน พ.ศ.2479 เช่นกัน โดยที่คำแสดงปรากฏใน พ.ศ.2539 เป็นจำนวนร้อยละ 1.6 และคำเลียนเสียงธรรมชาติปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.9 นอกจากนี้ความเบนเบียงทางด้านการสะกดคำในทุกแบบซึ่งแสดงถึงลักษณะอัตรการเบนเบียงสูงก็เป็นรูปภาพาที่ไม่ปรากฏตัวอย่างในข้อความโฆษณาพ.ศ.2479 แต่ปรากฏในข้อความโฆษณาใน พ.ศ.2539 โดยปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 5.3 รูปภาพาแบบสุดท้ายที่ไม่ปรากฏใน พ.ศ.2479 คือ คำย่อซึ่งแสดงถึงลักษณะความไม่ชัดเจน โดยคำย่อนั้นปรากฏตัวอย่างในข้อความโฆษณายุคปัจจุบันเป็นจำนวนร้อยละ 0.4 นอกจากนี้ยังมีรูปภาพาที่ไม่ได้ปรากฏตัวอย่างใน พ.ศ.2539 เพียงรูปเดียวได้แก่ประโยคขอร้องซึ่งแสดงลักษณะการร่ำปฏิสัมพันธ์ ทั้งนี้ใน พ.ศ.2479 ปรากฏประโยคขอร้องเป็นจำนวนร้อยละ 1.8

ต่อไปผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของรูปภาพาที่ใช้แสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดในแต่ละลักษณะของแต่ละยุคโดยละเอียด โดยจะอธิบายไปที่ลักษณะตามลำดับของตารางที่ 18 ข้างต้น ดังต่อไปนี้

6.2.1 ลักษณะการซ้ำ

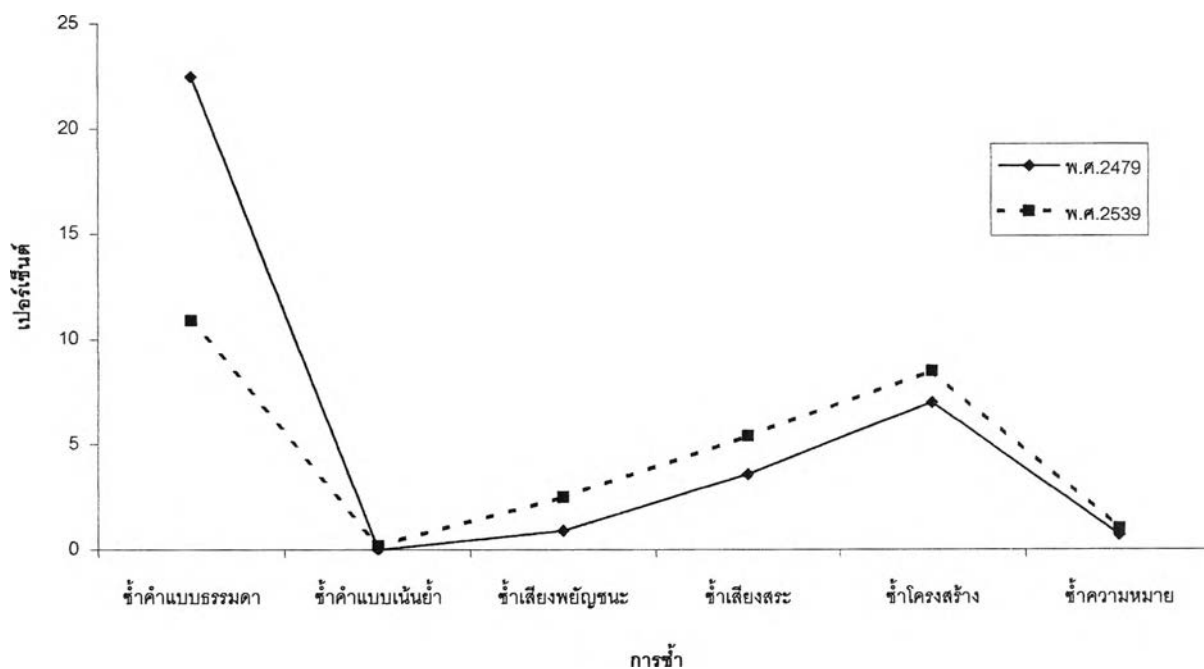
เมื่อพิจารณาโดยรวมลักษณะการซ้ำทั้งหมดใน พ.ศ. 2479 มีสัดส่วนในการใช้มากกว่า พ.ศ.2539 โดยปรากฏมากกว่าประมาณร้อยละ 6 คือในอดีตปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 34.9 แต่ปัจจุบันปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 28.7 ทั้งนี้ทั้งในอดีตและปัจจุบันปรากฏรูปภาพาแสดงการซ้ำ 4 แบบเหมือนกัน ได้แก่ การซ้ำคำ ซ้ำเสียง ซ้ำโครงสร้าง และ ซ้ำความหมาย อย่างไรก็ตามรูปภาพาที่แตกต่างออกไป คือ ในปัจจุบันมีแบบของการซ้ำคำ 2 แบบ คือ ซ้ำคำแบบธรรมดาและซ้ำคำแบบเน้นย้ำ ในขณะที่ในอดีตมีแบบของการซ้ำคำเพียงแบบเดียวคือการซ้ำคำแบบธรรมดาไม่ปรากฏการซ้ำคำแบบเน้นย้ำแต่ประการใด ถึงแม้ในอดีตจะปรากฏการซ้ำคำแบบธรรมดาเท่านั้นแต่ทว่ามีจำนวนการปรากฏที่สูงมากกว่าการซ้ำคำแบบธรรมดาและซ้ำคำแบบเน้นย้ำในปัจจุบัน เพราะในอดีตปรากฏการซ้ำคำแบบธรรมดาทั้งหมดเป็นจำนวนร้อยละ 22.5 ในขณะที่ปัจจุบันปรากฏจำนวนการซ้ำคำแบบธรรมดาเป็นจำนวนร้อยละ 10.9 และปรากฏการซ้ำคำแบบเน้นย้ำเพียงเล็กน้อย คือ ร้อยละ 0.2 เท่านั้น อีกทั้งการซ้ำคำแบบธรรมดาทั้งหมดในข้อความโฆษณายุคอดีตยัง

ปรากฏสูงกว่าการซ้ำทุกแบบของยุคปัจจุบันด้วย อาจเรียกได้ว่าในยุคอดีตนั้นการซ้ำคำแบบธรรมดาเป็นลักษณะที่โดดเด่นที่สุดในการแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการซ้ำ

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะการซ้ำใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 โดยลำดับจากการซ้ำแบบที่มีตัวอย่างปรากฏมากที่สุดมายังแบบที่มีตัวอย่างปรากฏน้อยที่สุดในรูปดังนี้

รูปที่ 3 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการซ้ำใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปที่ 3 เมื่อพิจารณการซ้ำที่ละแบบออกไปจากการซ้ำคำดังกล่าวข้างต้นแล้วพบว่า การซ้ำโครงสร้าง ซ้ำเสียง และซ้ำความหมายในปัจจุบันจะปรากฏการใช้มากกว่าในอดีต โดยที่ การซ้ำเสียงและซ้ำโครงสร้างในปัจจุบันจะปรากฏร้อยละ 8 ขึ้นไป แต่ไม่เกินร้อยละ 10 คือในปัจจุบันปรากฏการซ้ำโครงสร้างเป็นจำนวนร้อยละ 8.8 และซ้ำเสียงเป็นจำนวนร้อยละ 8.2 ในขณะที่การซ้ำความเสียงและซ้ำโครงสร้างในอดีตปรากฏประมาณร้อยละ 5 ขึ้นไปแต่ไม่เกินร้อยละ 7 ในอดีตปรากฏการซ้ำโครงสร้างเป็นจำนวนร้อยละ 6.9 และซ้ำเสียงเป็นจำนวนร้อยละ 5.5 สำหรับการซ้ำความหมายนั้นทั้งในอดีตและปัจจุบันปรากฏตัวอย่างเพียงเล็กน้อยประมาณร้อยละ 1 เท่านั้น

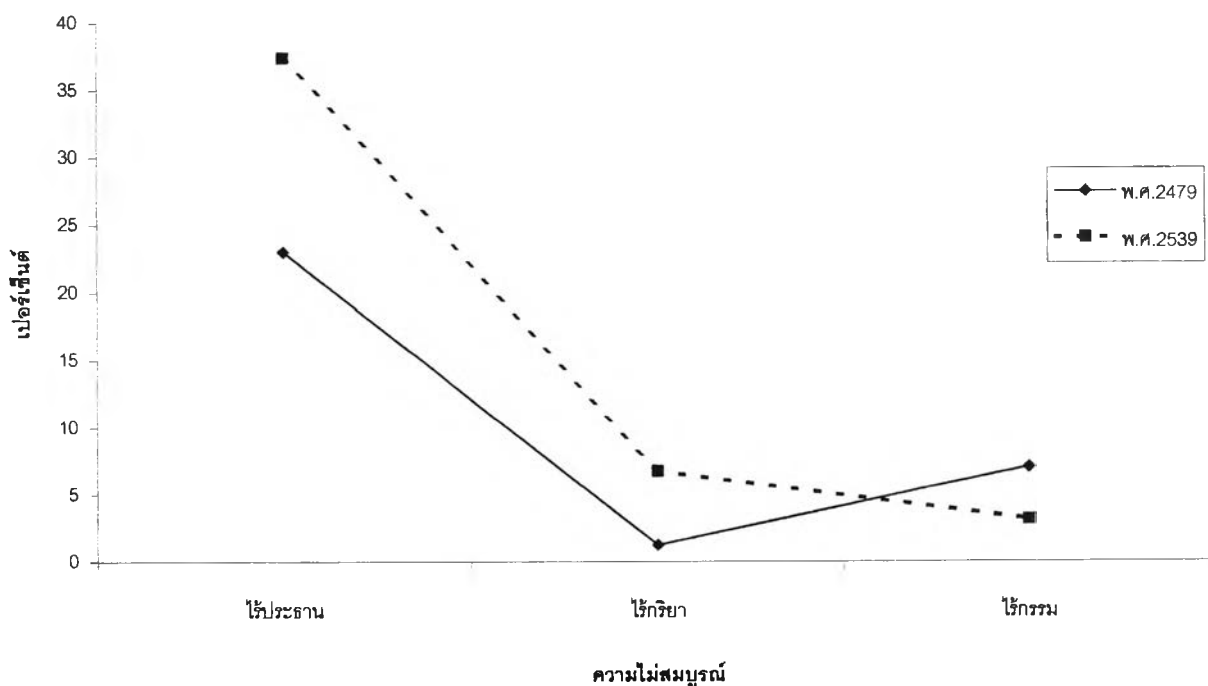
ถ้าหากจัดลำดับการซ้ำในแต่ละแบบแต่ละยุคโดยเรียงจากการปรากฏมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด พบว่าทั้งในอดีตและในปัจจุบันสามารถจัดเรียงได้เหมือนกัน คือปรากฏการซ้ำค่ามากที่สุด รองลงมาคือการซ้ำโครงสร้าง ซ้ำเสียงและซ้ำความหมาย ตามลำดับ

6.2.2 ลักษณะความไม่สมบูรณ์

ในอดีตและปัจจุบันมีแบบของรูปภาพซึ่งแสดงลักษณะความไม่สมบูรณ์ 3 แบบเหมือนกัน ได้แก่ ประโยคไร้ประธาน ประโยคไร้กริยา ประโยคไร้กรรม เมื่อพิจารณาโดยรวมลักษณะความไม่สมบูรณ์ทั้งหมดในปัจจุบันมีสัดส่วนในการปรากฏใช้มากกว่าอดีตเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 15 กล่าวคือ ลักษณะความไม่สมบูรณ์ในปัจจุบันปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 47.4 ในขณะที่ลักษณะความไม่สมบูรณ์ในอดีตปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 31.4

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะความไม่สมบูรณ์ใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 ที่ละลักษณะ ดังรูปภาพต่อไปนี้

รูปที่ 4 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องความไม่สมบูรณ์ใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปที่ 4 เมื่อแยกพิจารณาประโยคไม่สมบูรณ์ที่ละแบบพบว่าประโยคไร้ประธานปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุดทั้ง 2 ยุค โดยที่ใน พ.ศ.2539 จะปรากฏประโยคไร้ประธานและประโยคไร้กริยาจำนวนมากกว่ายุคอดีต คือ ใน พ.ศ.2539 ปรากฏประโยคไร้ประธานเป็นจำนวนร้อยละ 37.4 และ ใน พ.ศ.2479 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 23 และใน พ.ศ.2539 ปรากฏประโยคไร้กริยาร้อยละ 6.8 และใน พ.ศ.2479 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 1.3 แต่อย่างไรก็ดีใน พ.ศ.2479 มีจำนวนการปรากฏของประโยคไร้กรรมมากกว่าใน พ.ศ.2539 กล่าวคือ ประโยคไร้กรรมในอดีตมีจำนวนการปรากฏร้อยละ 7.1 ในปัจจุบันปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 3.2 เท่านั้น

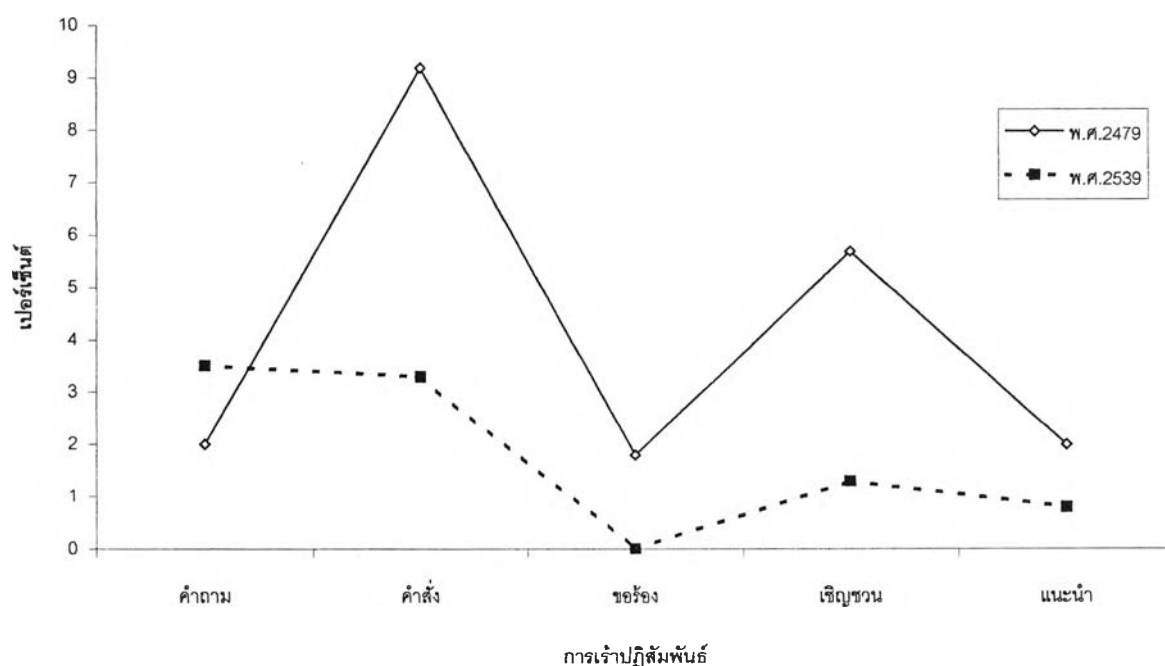
ถ้าหากเรียงลำดับสัดส่วนการใช้แบบของประโยคที่ไม่สมบูรณ์ต่าง ๆ จากมากที่สุดไปย้งน้อยที่สุดพบว่าใน พ.ศ.2479 มีสัดส่วนการใช้ประโยคไร้ประธานมากที่สุด รองลงมาคือประโยคไร้กรรมและประโยคไร้กริยา ตามลำดับ ในขณะที่ใน พ.ศ.2539 มีสัดส่วนการใช้ประโยคไร้ประธานมากที่สุดเช่นกันรองลงมาคือประโยคไร้กริยา และประโยคไร้กรรม ตามลำดับ

6.2.3 ลักษณะการเข้าปฏิสัมพันธ์

เมื่อพิจารณาโดยรวมลักษณะการเข้าปฏิสัมพันธ์ใน พ.ศ.2479 มีสัดส่วนในการใช้มากกว่าปัจจุบัน โดยมีจำนวนการปรากฏที่สูงกว่าประมาณร้อยละ 11 คือ การเข้าปฏิสัมพันธ์ในพ.ศ.2479 ปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 20.7 ในขณะที่การเข้าปฏิสัมพันธ์ในปัจจุบันปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 9 ทั้งนี้ใน พ.ศ.2479 นั้นปรากฏประโยคเข้าปฏิสัมพันธ์ 5 แบบ ได้แก่ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง ประโยคขอรับรอง ประโยคเชิญชวน และประโยคแนะนำ ในขณะที่ปัจจุบันปรากฏประโยคเข้าปฏิสัมพันธ์ 4 แบบเหมือนกับอดีต ยกเว้นไม่ปรากฏประโยคขอรับรองแต่อย่างใด

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะการเข้าปฏิสัมพันธ์ ใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 ที่ละลักษณะ ดังรูปที่ 5 ต่อไปนี้

รูปที่ 5 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการร่ำ
ปฏิสัมพันธ์ใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปที่ 5 เมื่อแยกพิจารณาประโยคทีละแบบ พบว่าประโยคร่ำปฏิสัมพันธ์ทุกแบบใน พ.ศ.2479 มีจำนวนการปรากฏมากกว่าในพ.ศ.2539 ยกเว้นประโยคคำถามเพียงแบบเดียวที่ใน พ.ศ.2539 มีจำนวนการปรากฏมากกว่าเล็กน้อย กล่าวคือ ประโยคคำสั่งในอดีตปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 9.2 และประโยคเชิญชวนปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 5.7 ในขณะที่ประโยคคำสั่งและประโยคเชิญชวนใน พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 3.3 และ ร้อยละ 1.3 ตามลำดับ สำหรับประโยคแนะนำในพ.ศ.2479 ปรากฏร้อยละ 2 แต่ในปัจจุบันปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.8 ดังนั้นจะเห็นได้ว่าประโยคร่ำปฏิสัมพันธ์ใน พ.ศ.2479 พบทุกแบบปรากฏใช้มากกว่า พ.ศ.2539

จะเห็นได้ว่าข้อความโฆษณาในปัจจุบัน พ.ศ.2539 จะใช้การถามมากที่สุด ส่วนในอดีต พ.ศ. 2479 จะใช้การสั่งให้ทำในรูปต่างๆ คือ สั่งอย่างตรงไปตรงมา สั่งอย่างสุภาพ ได้แก่ การขอร้อง การเชิญชวน และการแนะนำ

เมื่อวิเคราะห์สัดส่วนของการใช้ประโยคแต่ละแบบในแต่ละยุคสามารถจัดเรียงลำดับการใช้มากที่สุดไปยังน้อยที่สุดได้ดังนี้คือในพ.ศ.2479 มีจำนวนการปรากฏใช้ประโยคคำสั่งและประโยค

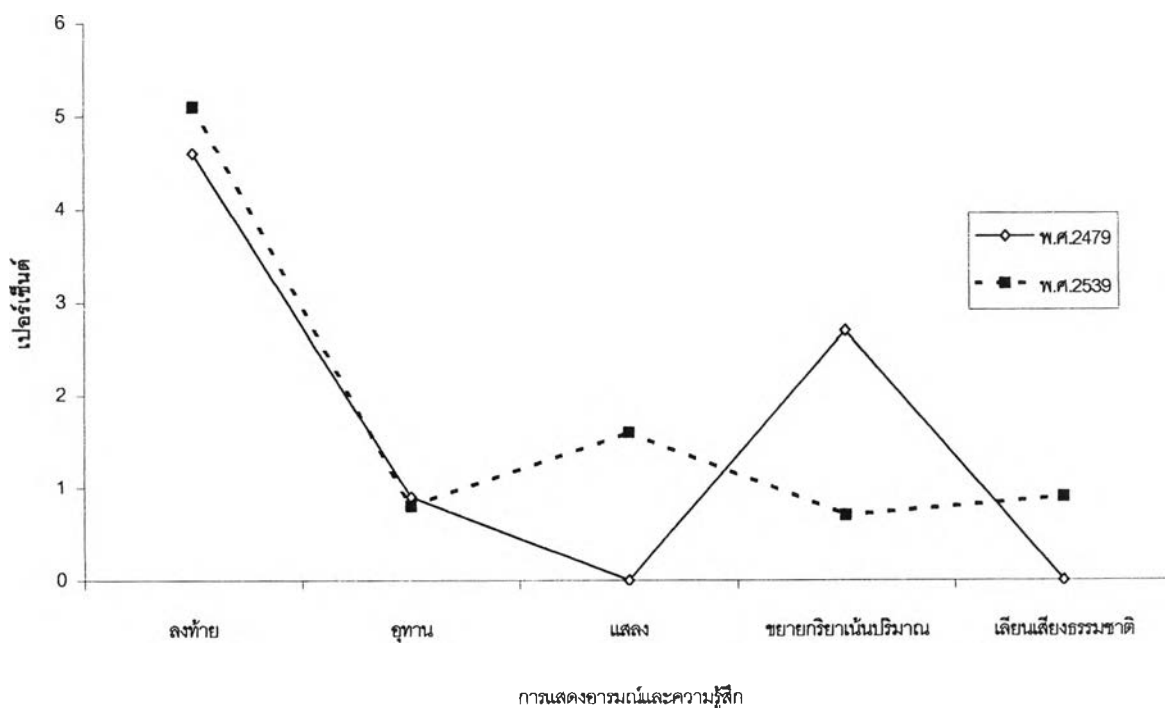
เชิงุชนวนมากที่สุดรองลงมา คือ ประโยคคำถามประโยคประโยคแนะนำ ปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนที่เท่ากัน และประโยคขอร้อง ตามลำดับ ในขณะที่ใน พ.ศ.2539 ปรากฏใช้ประโยคคำถามและประโยคคำสั่งเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ประโยคเชิงุชนวนซึ่งปรากฏเป็นจำนวนถัดมา ลำดับสุดท้าย คือ ประโยคแนะนำ ตามลำดับ

6.2.4 ลักษณะการแสดงอารมณ์ความรู้สึก

เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วลักษณะการแสดงอารมณ์และความรู้สึกทั้งหมดในพ.ศ.2479มีสัดส่วนในการปรากฏใช้ใกล้เคียงกับใน พ.ศ.2539 โดยที่จำนวนตัวอย่างในการปรากฏการแสดงอารมณ์และความรู้สึกใน พ.ศ.2539 จะปรากฏมากกว่าใน พ.ศ.2479 เพียงเล็กน้อยเท่านั้น กล่าวคือ รูปภาพที่แสดงอารมณ์และความรู้สึกใน พ.ศ.2539 ปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 9.1 และใน พ.ศ.2479 จะปรากฏตัวอย่างเป็นจำนวนร้อยละ 8.2 ทั้งนี้ใน พ.ศ.2479 นั้นปรากฏรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัตินี้ 3 แบบ คือ การใช้คำลงท้าย คำอุทาน และคำขยายกริยานั้นปริมาณ ในขณะที่ใน พ.ศ.2539 ปรากฏ 5 แบบโดยปรากฏคำแสดง และคำเลียนเสียงธรรมชาติเพิ่มขึ้น

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะการแสดงอารมณ์และความรู้สึกชัดเจน ใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 ที่ละลักษณะ ดังต่อไปนี้

รูปที่ 6 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องการแสดงอารมณ์และความรู้สึกใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปภาพ จำนวนร้อยละนั้นมาจากจำนวนร้อยละของการปรากฏตัวอย่างรูปภาพทั้งหมด เมื่อแยกพิจารณาที่ลักษณะแล้วพบว่า ทั้งใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539 นั้นมีค่าลงท้ายปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุด โดยทั้ง 2 ยุคปรากฏประมาณร้อยละ 5 ทั้งนี้ในยุคปัจจุบันจะปรากฏค่าลงท้ายมากกว่าในอดีตเล็กน้อย คือ ปรากฏค่าลงท้ายใน พ.ศ.2479 เป็นจำนวนร้อยละ 4.6 และในพ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวน ร้อยละ 5.1 นอกจากนี้ค่าอุทานทั้งในยุคอดีตและปัจจุบันปรากฏเป็นจำนวนน้อยและปรากฏเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ ค่าอุทานใน พ.ศ.2479 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.8 และค่าอุทานใน พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.9 รูปภาพที่แสดงคุณสมบัติความเป็นภาษาพูดอีกชนิดหนึ่งนอกเหนือไปจากข้างต้น คือ คำขยายกริยาเน้นปริมาณ คำขยายกริยาเน้นปริมาณใน พ.ศ.2479 นั้นปรากฏมากกว่าใน พ.ศ.2539 โดยใน พ.ศ.2479 ปรากฏร้อยละ 2.7 แต่ใน พ.ศ.2539 ปรากฏ เป็นจำนวนร้อยละ 0.7 เท่านั้น

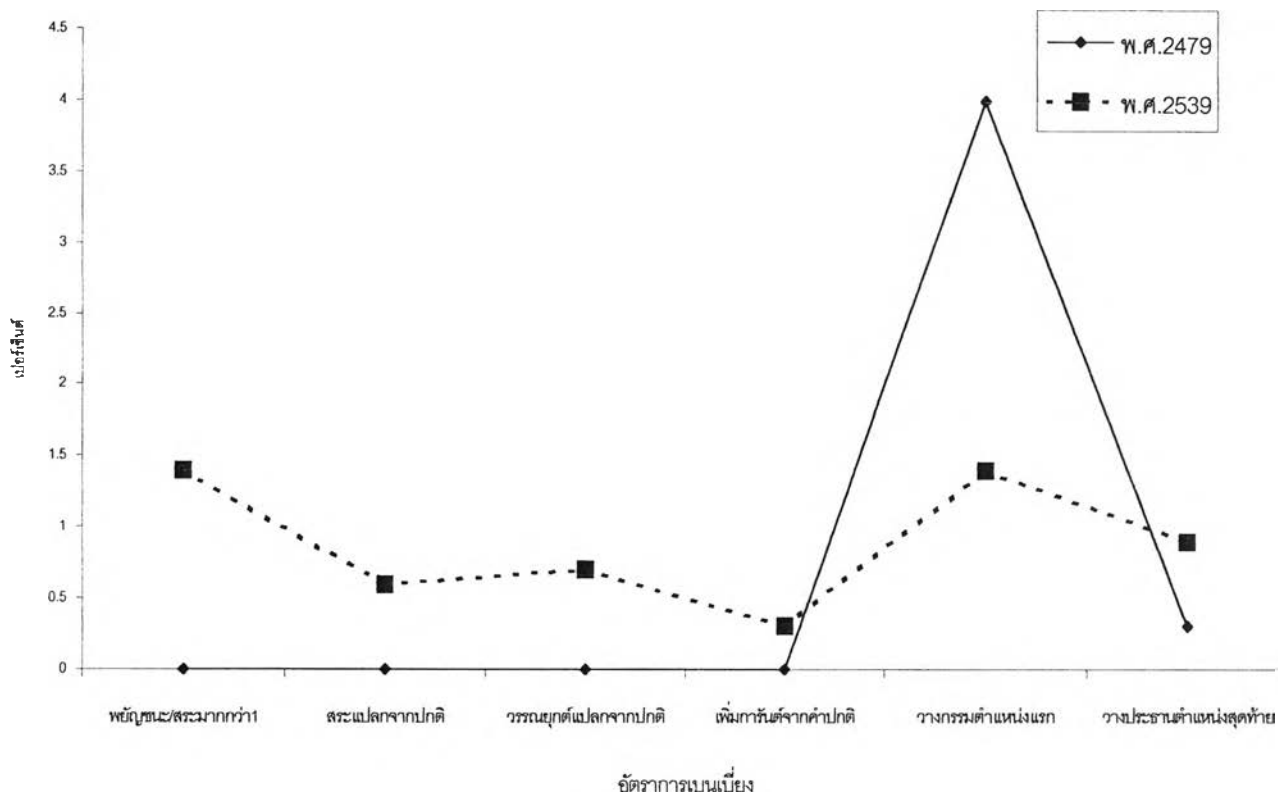
ถ้าหากเรียงลำดับรูปภาพซึ่งแสดงคุณสมบัติการแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึกในทุกแบบของแต่ละยุค จากมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด พบว่าในอดีตปรากฏค่าลงท้ายมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยาวิเศษณ์และคำอุทาน ตามลำดับ ในขณะที่ในปัจจุบันปรากฏค่าลงท้ายมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ คำแสดง คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำอุทาน และคำกริยาวิเศษณ์ ตามลำดับ

6.2.4 ลักษณะอัตราเบี่ยงสูง

ลักษณะอัตราเบี่ยงสูงทั้งหมดในปัจจุบันมีสัดส่วนในการใช้มากกว่าอดีต คืออัตราการเบี่ยงในปัจจุบันปรากฏตัวอย่างทั้งหมดเป็นจำนวนร้อยละ 5.3 ในขณะที่ปัจจุบันปรากฏตัวอย่างทั้งหมดเป็นจำนวนร้อยละ 4.3 ทั้งนี้ในปัจจุบันปรากฏความเบี่ยง 2 ด้านใหญ่ ๆ คือด้านการสะกดคำและด้านการจัดเรียงคำ ในขณะที่ในอดีตปรากฏความเบี่ยงเพียงด้านเดียวคือด้านการจัดเรียงคำ ไม่ปรากฏความเบี่ยงทางด้านการสะกดคำแต่อย่างใด

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะอัตราการเบี่ยงสูง ใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 ที่ลักษณะ ดังรูปที่ 7 ในหน้าถัดไป ดังนี้

รูปที่ 7 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องอัตราการเบนเบี่ยงสูง
ใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539

จากรูปภาพ เมื่อพิจารณาความเบนเบี่ยงทางการสะกดคำซึ่งพบแต่ข้อความโฆษณาในปัจจุบันพบว่าปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 3 ความเบนเบี่ยงทางการสะกดคำนี้ปรากฏ 4 แบบ ได้แก่ การสะกดพยัญชนะหรือสระมากกว่าหนึ่ง การสะกดวรรณยุกต์แปลกจากปกติ การสะกดสระแปลกจากปกติ และเพิ่มการสะกดการันต์จากปกติ ทั้งนี้สามารถจัดเรียงลำดับจากมากที่สุดไปย้งน้อยที่สุดดังนี้คือ การสะกดพยัญชนะหรือสระมากกว่าหนึ่งปรากฏมากที่สุด คือ ร้อยละ 1.4 รองลงมาคือการสะกดวรรณยุกต์แปลกจากปกติ การสะกดสระแปลกจากปกติ และเพิ่มการสะกดการันต์จากคำปกติซึ่งทั้ง 3 แบบหลังนี้มีสัดส่วนในการปรากฏเป็นจำนวนใกล้เคียงกันคือไม่ถึงร้อยละ 1 แต่อย่างใด

สำหรับความเบนเบี่ยงทางการจัดเรียงคำในประโยคทั้งในอดีตและปัจจุบันปรากฏ 2 แบบเหมือนกันได้แก่ การวางกรรมไว้ในตำแหน่งแรก และการวางประธานไว้ตำแหน่งสุดท้าย โดยที่การวางกรรมไว้ในตำแหน่งแรกนั้นทั้ง 2 ยุคจะปรากฏใช้มากกว่าการวางประธานไว้ในตำแหน่ง

สุดท้าย อย่างไรก็ตามก็มีการจัดเรียงค่าแบบวงกลมไว้ในตำแหน่งแรกใน พ.ศ.2479 นั้นปรากฏใช้มากกว่าในยุคปัจจุบัน โดยที่ใน พ.ศ.2479 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 4.3 ในขณะที่ปัจจุบันปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 2.3

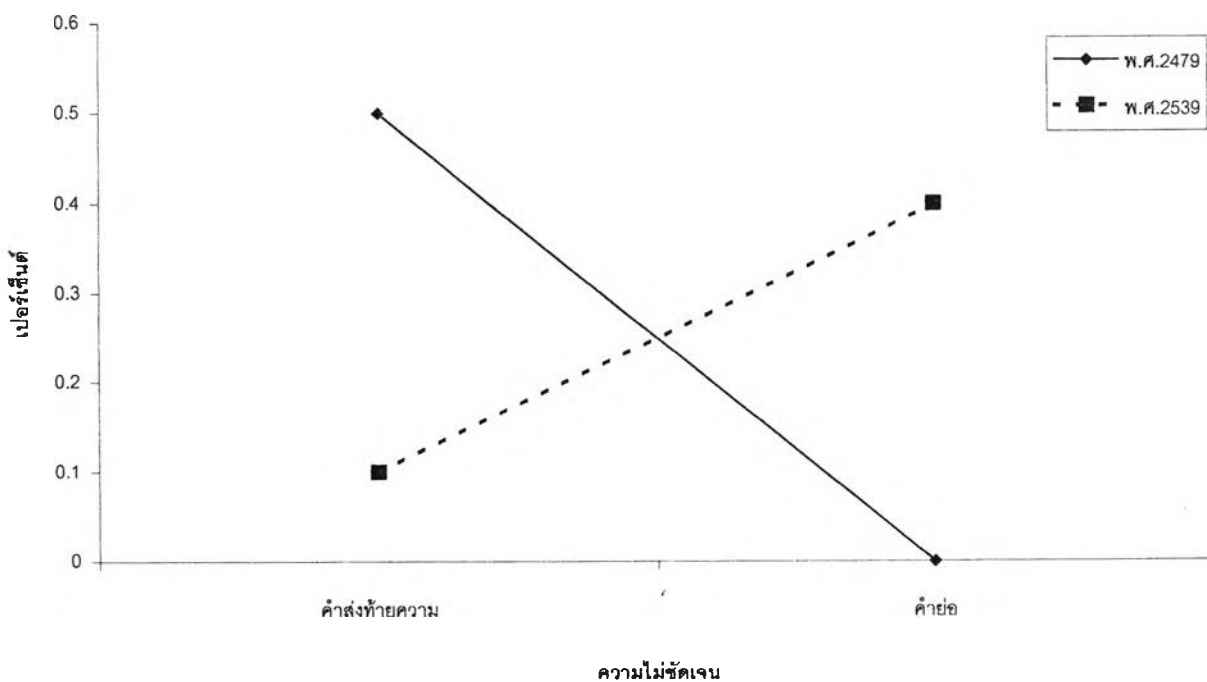
จะเห็นได้ว่าถึงแม้ใน พ.ศ.2479 จะปรากฏความเบนเบียงทางการจัดเรียงค่าเพียงด้านเดียวแต่มีจำนวนการปรากฏของการจัดเรียงค่าแบบวงกลมไว้ในตำแหน่งแรกมากกว่าทุกแบบในปัจจุบันซึ่งพบความเบนเบียง ทางด้านการสะกดคำและการจัดเรียงค่า

6.2.6 ลักษณะความไม่ชัดเจน

ลักษณะความไม่ชัดเจนทั้งใน พ.ศ.2479 และ พ.ศ.2539 ปรากฏลักษณะความไม่ชัดเจนน้อยไม่ถึงร้อยละ 1 อย่างไรก็ตามในอดีตนั้นปรากฏรูปภาพแสดงความไม่ชัดเจนเพียงรูปเดียว ได้แก่ คำส่งท้ายความ สำหรับใน พ.ศ.2539ปรากฏรูปภาพแสดงความไม่ชัดเจน 2 แบบ ได้แก่ คำส่งท้ายความ และ คำย่อ ทั้งนี้คำส่งท้ายความซึ่งปรากฏในข้อความโฆษณา พ.ศ.2479 มีจำนวนตัวอย่างในการปรากฏมากกว่าปัจจุบันเล็กน้อย

ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะความไม่ชัดเจนใน พ.ศ. 2479 และ พ.ศ. 2539 ที่ละลักษณะ ดังนี้

รูปที่ 8 เปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดเรื่องความไม่ชัดเจนใน พ.ศ.2479 และพ.ศ.2539

จากรูปที่ 8 จะเห็นได้ว่าลักษณะความไม่ชัดเจนใน พ.ศ.2479 คำส่งท้ายความปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.5 และ ใน พ.ศ. 2539 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.1 สำหรับคำย่อนั้นใน พ.ศ.2539 ปรากฏเป็นจำนวนร้อยละ 0.4

จะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบลักษณะความเป็นภาษาพูดข้ามยุคในข้อความโฆษณาทางสื่อสิ่งพิมพ์ พ.ศ. 2479 และ พ.ศ.2539 แล้ว จะเห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างในเรื่องสัดส่วนในการใช้และรูปภาพซึ่งแสดงลักษณะความเป็นภาษาพูดแต่ละลักษณะ ลักษณะความเป็นภาษาพูดแบบหนึ่งอาจปรากฏใช้มากในยุคหนึ่งในขณะที่อีกยุคหนึ่งปรากฏใช้น้อย อีกทั้งลักษณะความเป็นภาษาพูดบางลักษณะมีรูปภาพที่ปรากฏร่วมกันทั้งอดีตและปัจจุบันแต่ในขณะที่รูปภาพบางชนิดอาจไม่ปรากฏใช้เลยในยุคใดยุคหนึ่ง

